

Arrest

nr. 98 616 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 augustus 2011 het Rijk binnen en diende op 31 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 28 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U geeft aan afkomstig te zijn uit het dorp Babaji (Sharshaji) in het district Rodat van de provincie Nangarhar en er steeds te hebben gewoond. In de Madrassa kreeg u Islamlessen van een zekere Q. G.. Hij stelde dat Amerikanen ongelovigen zijn en moedigde u aan om Jihad te plegen. Later kreeg u thuis een tweetal brieven van de Taliban met de vraag de Jihad te plegen. Uw moeder zei u dat niet te doen. Toen u terug naar de Madrassa ging werd u door de Taliban meegenomen en vastgehouden in een woning. De Taliban baden, spraken over de Jihad, gevechtstraining en soms kwamen er mannen met wapens. U werd bang. U en een zekere R. konden acht dagen na uw ontvoering ontsnappen. U liep te voet naar huis en vertelde alles aan uw moeder. Uw moeder vertelde alles aan uw schoonbroer die uw vertrek uit Afghanistan regelde. De dag na uw thuiskomst werd u naar Jalalabad gebracht. Eén dag later vertrok richting België. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 30 augustus 2011 aankwam en op 31 augustus 2011 asiel vroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Er moet worden gesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of nog tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen kan niet het minste geloof worden gehecht.

Zo zijn uw verklaringen afgelegd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) geenszins eensluidend. Zo stelde u in de vragenlijst dat een taliban-commandant, genaamd J., regelmatig naar de Madrassa kwam om u te vertellen over de islam en om u te overtuigen om de Jihad te plegen (vragenlijst, punt 5). In de vragenlijst maakte u in tegenstelling tot p het gehoor op het CGVS geen enkel gewag van de overtuigingspogingen van uw islamleraar, genaamd Q. G. noch van het feit dat door de Taliban werd meegenomen naar een woning waarin u werd vastgehouden en waaruit u acht dagen later ontsnapte. Van een talibancommandant, genaamd J., was er volgens uw verklaringen op het gehoor van het CGVS geen sprake (CGVS, p. 11 en 12). Verder gaf u in de vragenlijst aan dat u uw schoonbroer vertelde dat u werd aangesproken om Jihad te doen en dat u van hem de raad kreeg om naar het buitenland te vertrekken (DVZ, vragenlijst, punt 5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS gaf u echter aan dat u de overtuigingspogingen van de Taliban om de Jihad te plegen enkel aan uw moeder vertelde en niet aan uw schoonbroer (CGVS, p. 13). Voorts verklaarde u in de vragenlijst dat u, nadat u was aangesproken om de Jihad te plegen een maand in Jalalabad hebt verbleven en dat u nadien terugkeerde naar uw dorp en de Madrassa waar u opnieuw werd aangesproken door de commandant (DVZ, vragenlijst, punt 5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter aan dat u maar één nacht in Jalalabad hebt verbleven. U stelde bovendien dat u na uw verblijf in Jalalabad niet meer terugkeerde naar uw dorp of de Madrassa, maar dat u vanuit Jalalabad onmiddellijk vertrok richting België (CGVS, p. 13). U kon voor deze tegenstrijdigheden geen afdoende verklaring geven. Bij confrontatie ontkende u enkel uw eerder afgelegde verklaringen en bevestigde u uw laatst afgelegde verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat van iemand die daadwerkelijk door de Taliban werd aangeschreven om de Jihad te plegen en hiervoor zelfs werd vastgehouden redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij enige details kan geven omtrent die brieven en de plaats van vasthouding. U kon dit echter niet. U kon niet met zekerheid stellen hoeveel brieven u juist van de Taliban ontving - één of twee - en ook de juiste inhoud van deze brieven kon u zich niet meer herinneren (CGVS, p. 12 en 13). U wist ook niet te vertellen waar de woning waar de Taliban u gedurende acht dagen vasthielden gelegen was. Nochtans verklaarde u te zijn ontsnapt uit deze woning en van daaruit zelfs volledig te voet terug naar uw dorp te zijn gegaan (CGVS, p. 14).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het dorp Babaji in het district Rodat van de provincie Nangarhar hebt verbleven. Hoewel u op sommige vragen wel een antwoord kon bieden, blijkt dat u op een heel aantal vragen geen of geen correct antwoord kon geven. Wanneer u werd gevraagd naar de districten die grenzen aan het district Rodat, waarvan u afkomstig beweert te zijn vermeldde u correct de districten Dih Bala, Bati Kot en Behsud (Jalalabad) maar gaf u verkeerdelijk aan dat ook het district Shinwar zou grenzen aan Rodat. U gaf ook verkeerdelijk aan dat de districten Achin en Chaparhar niet grenzen aan het district Rodat (CGVS, p. 7).. U gaf verder aan geen namen van middelbare scholen te kennen in de buurt van uw dorp (CGVS, p. 9).. Voorts wist u niet dat in Rodat een nieuw districtspolitiebureau werd

gebouwd, evenmin dat dit door de PRT - een militair-burgerlijke organisatie die in de verschillende Afghaanse provincies een grote rol speelt bij wederopbouwprojecten - werd gerealiseerd. U bent evenmin vertrouwd met het Ahdad Lycee (CGVS, p. 9); volgens informatie een bekende hogeschool gesitueerd in het district Rodat. Verder stelde u zich niet te kunnen herinneren of Nangarhar werd getroffen door een aardbeving en beweerde u dat er nooit overstromingen zijn geweest, terwijl uit informatie blijkt dat Nangarhar - en ook Rodat - de laatste jaren wel degelijk getroffen werd door een aardbeving en overstromingen. Ook blijkt u niet echt op de hoogte van belangrijke incidenten die in uw district en/of in nabijgelegen districten hebben plaatsgevonden. Gevraagd naar een incident in het dorp Mazina zei u dit ongeveer 4 jaar geleden gebombardeerd werd door de Amerikanen. U verklaarde niet te weten hoeveel slachtoffers hierbij vielen (CGVS, p. 8 en 10). Uit de informatie blijkt dat Mazina ongeveer 2,5 jaar geleden getroffen werd door een handgranaataanval van de Amerikanen. Hierbij vielen 4 doden en 82 gewonden, wat toch enige weerklank moet hebben gekend binnen uw district en dorp. U bleek tevens niets te weten over de plaats Ghanikil in het district Shinwar (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt nochtans dat er zich in het Ghanikil in maart 2007 een groots en berucht incident heeft plaatsgevonden waarbij Amerikaanse militairen het vuur openden op Afghaanse burgers met een groot aantal slachtoffers tot gevolg. Verder wist u niet te zeggen wie de gouverneurs waren voor Ghul Agha Sherzai (CGVS, p. 8). Tenslotte herkende u de namen van volgende personen niet: Ahmad Zia Abdul Zia, volgens informatie woordvoerder van de gouverneur van de provincie Nangarhar en Khurseed, volgens informatie districtschef van Rodat in 2009 (CGVS, p. 10 en 11). De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan het administratief dossier toegevoegd

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Echter, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoede van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk

in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van het *“artikel 1. par. A. al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekers taskara ligt beweerdelijk in Babaji Kalaj (gehoor p. 5, verklaring DVZ 21) doch hij legt deze niet voor, terwijl zijn moeder, broer, zussen en schoonbroer nog altijd in hetzelfde dorp wonen en hij zijn schoonbroer nog na zijn vertrek telefonisch heeft kunnen bereiken (gehoor p. 16). Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. De commissaris-generaal heeft terecht doorggevraagd over verzoekers regio van herkomst en verzoeker aldus de mogelijkheid geboden zijn nationaliteit, afkomst en herkomst aan te tonen nu hij geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd. Verzoeker bleek echter niet in staat om deze vragen adequaat te beantwoorden waarbij de commissaris-generaal erop wijst dat zijn asielrelaas op de DVZ op fundamentele, veelvuldige en ernstige wijze verschilt van zijn verklaringen op het CGVS.

3.2.2. Verzoeker herhaalt dat hij Afghanistan ontvlucht is omwille van het feit dat hij gerekruteerd werd voor de jihad en daartoe ontvoerd werd door de taliban. Verzoeker kon ontsnappen en zag geen ander alternatief dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker meent dat bij de behandeling van de asielaanvraag, ingediend door een Afghaanse onderdaan, de nationale instanties eerst en vooral herkomst en datum van vertrek uit Afghanistan gaan controleren. Deze elementen komen in aanmerking om de algemene geloofwaardigheid van verzoeker te toetsen. Dit onderzoek naar geloofwaardigheid is een fase van de evaluatie van de nood op bescherming, maar op zichzelf alleen niet voldoende (Zie RvV arrest 27.336. 14 mei 1999). Dit is thans precies wat zich voordoet bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat er geen onderzoek naar de beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève werd gevoerd.

3.2.3. Verzoeker benadrukt dat hij steeds in zijn geboortedorp heeft gewoond, enkel naar de madrassa ging en voor de rest zijn dorp niet verliet. Scholing in Madrassa heeft enkel tot doel om de koran te bestuderen en kan niet vergeleken worden met scholing in een normale school. Verzoeker dient dus als totaal ongeschoold beschouwd te worden en heeft dan ook geen enkel benul van de geografie van zijn provincie. Hij heeft moeite om feiten in tijd en ruimte te situeren. Verzoeker heeft zich nooit met politiek beziggehouden en kent dan ook de lokale en provinciale machthebbers niet. Verzoeker is in een zeer besloten gemeenschap opgegroeid en heeft geen interesse voor feiten buiten het eigen dorp. Incidenten buiten zijn dorp zijn niet tot hem doorgedrongen. In zijn dorp heeft er zich geen overstroming voorgedaan. Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen geantwoord heeft op de hem gestelde vragen. Verzoeker verwijst naar een bijdrage van het Belgische Comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) van 22 april 2010 — fiche juridische bijstand voor de advocaten van Afghaanse onderdanen —

detentie, asielaanvraag en uitwijzing. Meer bepaald wijst het BCHV op de noodzaak van een globale aanpak van het Afghaanse conflict.

Verzoekers gebrek aan scholing – waarbij hij evenwel 1 maand (gehoor p. 4) dan wel 3 jaar (verklaring DVZ 35, vragenlijst 2.10.a.) naar de koranschool ging – kan evenmin overtuigen als verschoning voor zijn ontoereikende kennis over zijn verblijfplaats en regio van herkomst. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Dit klemt te meer nu verzoeker zijn tijd doorbracht met het wandelen in het dorp, het bekijken van de velden en het samenzijn met vrienden (gehoor p. 4). Aldus leefde hij wel degelijk buitenshuis en had sociaal contact zodat verwacht kan worden dat hij de door hem aangebrachte plaatsnamen kon situeren tegenover zijn dorp. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die afkomstig is van Babaji, Rodat zou moeten weten. Verzoeker kent geen elementen uit zijn dagdagelijkse leven zoals namen van middelbare of bekende hogescholen, de bouw van een nieuw districtspolitiebureau of de rol van de PRT hierin, noch heeft hij een voldoende kennis van het fruit en de groenten waarvoor Rodat bekend is (gehoor p. 9), noch kent hij de prijs van katoen (gehoor p. 11). Dat verzoeker geen bijzondere interesse had voor het leven buiten zijn dorp, kan niet verhinderen dat verzoeker hier wel mee geconfronteerd is zo hij werkelijk in Babaji, Robat zijn hele leven tot aan zijn vlucht uit Afghanistan had verbleven. Verzoekers analfabetisme is verder evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn socio-politieke onwetendheid aangezien deze betrekking heeft op algemene kennis, het dagdagelijkse leven en direct waarneembare zaken zodat er helemaal geen scholing of bijzondere ervaringen nodig zijn om van dergelijke elementaire gegevens kennis te hebben, te meer gezien de bijzonder precaire veiligheidssituatie bepaalde elementaire kennis noodzaakte. Verzoeker is echter ook onbekend met de toenmalige districtschef van Rodat, de woordvoerder van de provinciegouverneur en de vorige provinciegouverneurs. Geenszins is aanvaardbaar dat verzoeker geen namen van actieve talibanleden in zijn regio kan noemen, evenmin kennis heeft van talibanactiviteiten in de regio (gehoor p. 17), noch weet of er taliban in de buurt van zijn dorp zijn (gehoor p. 8), te meer zijn asielrelaas hierop steunt en deze kennis daarenboven om veiligheidsredenen cruciaal was. Indien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de recente veiligheidssituatie in deze regio gevaarlijk is en er aanslagen en aanvallen van de taliban voorkomen, dan is niet aanvaardbaar dat verzoeker zich de belangrijkste incidenten van de laatste jaren niet kan herinneren dan wel foutief evoceert (gehoor p. 8, p. 9, p. 10). Ten slotte is de vaststelling dat verzoeker compleet onwetend is over aardbevingen of overstromingen (gehoor p. 11) voldoende om zijn beweerde herkomst te ontkennen nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat deze wel degelijk voorgekomen zijn in zijn district en provincie. Dat verzoeker naar best vermogen heeft geantwoord, is inherent aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Echter verzoeker is nagenoeg onbekend met zijn eigen onmiddellijk waarneembare visuele, maatschappelijke, politieke, geografische leefwereld. Verzoekers herkomst uit Babji, Rodat komt verzonnen voor. De bijdrage van het BCHV vermag niet hier iets aan te veranderen.

4. Verzoeker beperkt zich aldus tot het verwijzen naar zijn asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. In het bijzonder wijst de commissaris-generaal er met rede op dat *“miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst”* leven en sommige, zoals ook in België het geval is, een nieuwe nationaliteit hebben aangenomen of sedert decennia een leven hebben uitgebouwd in een al dan niet naburig land. Ook hebben vele Afghanen zich hervestigd in hun eigen land. *In casu* dient de Raad na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier vast te stellen dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas en de herkomst uit Babaji, Robat heeft besloten. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

4.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het advies van Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) en naar de beleidsnota van de CGVS (februari en september 2010) betreffende subsidiaire bescherming. Ten aanzien van de provincie Nangarhar wordt subsidiaire bescherming aanbevolen. Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan.

5.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

5.3. Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoeker geen herkomst uit Babaji, Rodat aantoot, noch een recent verblijf in Afghanistan, zodat evenmin aannemelijk is gemaakt dat verzoekers vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Afghanistan.

5.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK

